

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

In Qvo Agitvr Nominatim De Sacerdotibus, Confessarijs, Magistris siue
Doctoribus, Concionatoribus, Episcopis & alijs Prælatiſ, eorumque
Ministerijs - In ſeptem Tractatus distributus ...

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1629

Cap. II. Onera, difficultates, ac pericula Prælationis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45750](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45750)

rum onus ferre poterit, nisi amet. Hæc summa est virtutum ac Ministeriorum, quæ ad perfectos Episcopos ac Prælatos pertinent, quoniam autem singulæ harum rerum plures alias complectuntur ad huius status perfectionem, & animarum gubernationem necessarias: agemus de ijs quæ maioris sunt momenti in subsequentijs capitibus.

CAPVT II.

ONERA, DIFFICVLTAES AC PERICVLA
Praelationis

VM EXCELLENTIIS STATUS PRAELATIONIS operæ precium erit coniungere onera & obligationes eius, ac pericula ei annexa: vt quæ desideria aut timores alia excitant, temperent ac moderentur alia. Neque nimium censendum est, quod proximo capite dicebamus: Prælatos esse debere tanquam Angelos: siquidem S. Tridentinum Concilium Ecclesiarum regimen siue

Praelationem appellat *onus Angelicis humeris formidandum*. Horrendum enim est tot animarum onus portare, & earum omnium rationem reddere debere. Sentiebat Apostolus hoc onus, cum ad Corinthios scripsit *in timore & tremore multo fui apud vos*, Quod si Apostolus (ait S. Chrysostomus) timet hoc onus; & qui ad tertium cælum fuit raptus, tremit ad illud; & qui plus omnibus laborabat, & præstabat plura, quàm teneretur, tantæque erat charitatis, vt infirmaretur cum his, qui infirmabantur; ac diceret: optare se anathema esse à Christo pro salute fratrum suorum: quomodo igitur non tremet; qui nec illud præstant, quod præceptum est; magisque inclinant ad ea, quæ sunt ipsorum propria, quam ad bonum ouium suarum. Si iuberet, inquit, nauem inestimabilibus diuitijs repletam gubernare per mare turbatissimum, in numeris piratis repletum: timerem certè talem gubernationem suscipere: ne inter tot pericula, nauis periret, & ego cum illa. Quomodo igitur non tremam accipere Episcopatum, cui incumbit regere Ecclesie nauem, tot animabus oneratam: cum talis dignitas ab innumeris tentationum fluctibus, & horrendis hostibus oppugnetur? Qui autem hi fluctus: nisi inundationes cogitationum, de fidei, & curarum, quas excitat inanis gloria, desiderium placendi hominibus, ambitio honoris, prouentuum cupiditas, propensio ad delicias, pigritia, & laxitas in ipso officio, resistentia & contemptio hominum, & ira, quæ erumpit ad sumendam ultionem? Et quis

Eccc

poterit

Sess 6 de
creta de
Reform. c. 1.

2
21 cor. 2. 3.
Lib 2. de
Sacerdotio.
ante mediū

ones eius semper volunt acceptare pactum, quem ipse offert; sed alium quærunt palato suo magis gratum. Cumque omnium illarum cura ipsi incumbat; gemit, ut ait Apostolus timens rationem, quam Deus ab illo pro omnibus ouibus exigit. quæ cogitatio facit Prælatos *c peruigilare*, & ut dicitur *sonnus fugiat ab oculis eorum*, multò magis, quam fugerit à Iacob ob curam, quam habebat gregum Labã quia hîc multò maius est periculù.

SED, quis referre poterit e *gemitu*, Prælati officium comitantes? gemit enim cum tanquam mater filios *sparturit*, ut *formet Christum in eis*: gemit cum videt *griffum Draconem expectantem partum*, ut *illius deuoret*: augetur autem gemitus, si videat, ex suis visceribus factum suum transferri à Dracone ad sua: Gemit, ob labores quos iustinent in filijs educandis, instruendis, & à vitijs præseuerandis, gemit, cum eos videt inobedientes, ac rebelles & ipsa curatione adhibita, euadere peiores; gemit eò quòd tot animarum onus sit grauisimum: ideoque timet, ne culpâ suâ eas & seipsum detradat in infernum, quam aptè usurpare hîc licet illud Iob: h *Gigantes genuit sub aquis*. que madmodum enim Balænæ, & magni alij marini pisces, quos hîc Gygantes appellat, gemunt in partu filiorum, in eis educandis actuendis: ita Prælati, qui quasi gygantes sunt in magno hoc Ecclesiæ mari, circumdati *i plurimâ aqua*, n *ultu* scilicet *populis*, gemunt curâ & onere tot animarum ipsorum curæ commissarum. Quis non dicit: gygantem fuisse mulierem illam tantæ magnitudinis, ut cum *k Lunam* haberet *sub pedibus suis Sole esset amicta* & c *apite* pertingerent ad *iplas stellas*? Et nihilominus gemebat, & clamabat *parturiens*, & *cruciebatur* doloribus, ut *pareret*. Gygas erat S. Paulus, gemebat tamen pressus pondere Galatarum, dicens eis: *Iterum vos parturio* hoc est partus doloribus ita iterum afficior, ut *copar vocem mutare*, ad ingentem dolorem ac sensum exprimendum. Et magnus ille pastor, qui ut in *gygas à summo caelo egressus* venit *qua ere eum perdit am*, & *inuentam imposuit in humeros suos*: & quamuis gauderet, quod eam inuenisset; non tamè propterea non sensit onus: quod adeo fuit graue, ut præ angustia *n sanguinem sudauerit*; & cum baiularet crucem, ipsius causâ, præ nimia defatigatione in terram ceciderit. De eodem etiam dicitur, quòd *o principatus eius esset super humerum eius*, super quem etiam esset ponenda *p clauis domus David*, ad significandum adeo eam fore grauem, ut opus esset eam super humerum portare. si igitur Gygantes sub hoc onere gemunt: quomodo non gement communes & ordinarij homines, si sensum & mentem habeant, ad eius pondus cognoscendum?

IVCVDVM quidem videtur: q *super humeros gestare preciosos lapides* *auri in iustas*, in quibus sculpta sunt nomina Tribuum Israel, ut dictam est eo quòd inestimabile sit precium animarum Iesu Christi sanguine redemptarum, præcipuè cum eius gratia sunt exornatæ: quas tamen si inspici-

c Hebr. 13. 17
d Genes. 31. 40.
e Hebr. 13. 17
ne gementes id faciant. f Galat. 4. 19.
g Apocal. 2. 3.
h Iob. 6. 5.
Pneumate fert: Balea faucibus filios abscondere. vs ab aliarum belluarum impetu sint tuti
i Apoc. 17. 15
k c. 12. 1.
l Galat. 4. 19.

m Plas. 18. 7

n Luca 15. 3

o Isai. 9. 6
p c. 22. 12.

q Exod. 28. 9

mus iuxta mutabilitatem, quam ex seipsis habent; & iuxta miseriam peccul-
 culpam additam: non est pondus plumbeum adeo ponderosum & graue,
 atque est vel vnica anima. Quanto ergo grauiores erunt tot similes? Quod
 si percipere velis, attende: quid magnus ille Gigas & Pastor populi He-
 braei Moyses dixerit ad Dominum: *Cur afflixisti seruum tuum? & con-
 posuisti pondus vniuersi populi huius super me? nunquid ego concepi omnem hanc
 multitudinem, vel genui eam, vt dicas mihi: porta eos in sinu tuo sicut porta-
 let nutrix infantulum, & defer in terram pro qua iurasti Patribus eorum? Non
 possum sustinere omnem hunc populum, quia grauis est mihi. Sin aliter tibi vide-
 tur, obsecro, vt interficias me, & inueniam gratiam in oculis tuis, ne tantis afflic-
 tionibus malis.* O quam fuerit graue pondus, quod virum adeo mitem, ac zelate-
 rem coegit, vt verba adeo grauiaproferret ea mente & voluntate, vt se ab
 eo expediret ac liberaret! Rem iudicat intolerabilem nutricis nutum
 obire erga filios non suos secundum naturam, cum sunt adeo rebelles
 erga ipsos gubernantes; & minus grauem existimet sibi esse mortem, quam
 pondus tale sustinere: verum est quidem: verba illa fuisse hominis in af-
 flictione constituti, qui memor non est auxiliorum & suppliciarum, quas
 habet à Diuina gratia: ostendunt tamen aperte, quantum sit pondus ges-
 tare s homines, quos (vt ait Dauid) *Deus imponit super capita nostra* Quod si
 hoc adeo grauius fert, qui tanta erat charitate, ac zelo erga populum su-
 um, vt diceret Deo: *t dimitte populo hanc noxam, aut si non facis, dele me de
 libro tuo quem scripsisti*: quid sentient, qui tepidam habent charitatem ac ze-
 lum? Quodcunque enim onus absq; charitate & amore feratur, censetur
 grauissimum. Quod si tepidi onus hoc leuius ferunt, id ex eo prouenit,
 quod illud non agnoscant, nec perpédant quale illud sit; aut certe, quod
 non sint ipsi veri Pastores, sed mercedarij: & amor temporalis mercedis
 reddit illud eis leuius. Vbi autem est verus zelus charitatis, non potest non
 grauius ferri tantum onus: omnium enim onera quasi propria reputat, &
 omnibus sese onerat: quia cor eius illis vritur. Ideo enim dixit Dauid: *in
 Zelus domus tua comedit me: & opprobria tibi ceciderunt super me* Quid autem
 dicere: *comedit me*: nisi quod Zelus ille, quasi ignis quidam eius viscera
 consumeret: cum videret peccata populi, & ipse in se poenas suscipere,
 quas illi erant promeriti? Et quemadmodum naturalis calor hominis, si
 si proprium alimentum sumat, quo reparatur, sensim ipsum comedit &
 consumit ita zelus hic consumit cruciatq; zelantem Prælarum: nisi ani-
 mas comedat, quibus famem exsatiat, qua illas esurit. Sed quid de hoc
 tale alimentum sumendi difficultate dicemus; vox quedam cælestis, cum
 S. Petro ostendisset linteum quoddam in quo erant quadrupedia & serpen-
 tia terræ, & volatilia cæli, dixit ei: *x occide & manduca.* Quis igitur non
 videat, quanta sit difficultas, semper luætuari cum viperis, & omni genere
 serpen-

ii Numer.
 11. 11.

ii Psal 65. 12

ii Exodi.
 32. 32.

ii Psal 68. 10
 Ioan 2. 17.

x Actuum.
 10. 13.

serpentum; cum pardis, leonibus, & omni genere ferarum; cum aquilis, miluis, & omni genere voluerum; impellendo subditum ipsum, & cogendo ad pugnam, donec illas ingulet; & postquam occisæ erunt, vt eos comedat & in sua viscera immittat? multò autem difficilius est pugnare cum omni genere peccatorum, donec vitia in illis extinguantur, & in Ecclesie viscera, etiam in propria imitantur, contrahendo cum illis familiaritatem & amicitiam. Quæ amicitia si esset diuturna, adhuc onus esset leuius: cum autem illa innitatur charitati & amoris Dei, qui peccato quolibet mortali euanescit: habet mille mutationes, quæ ipsum Prælatum non minus torquent, quàm si cibus semel sumptus, violenter ex stomacho extraheretur: vt opus sit peccatorem denuò expugnare vt comedere illum possit: renouando cum eo amicitiam & in eius conseruationem diligentius in posterum in vigilando.

HANC sollicitudinem ait Sanctus Gregorius, exaggerari & vrgeri à Salomone, cū dicit: *y Fili mi, si sponderis pro amico tuo, defixisti quod extraneum manum tuam, illaqueatus es verbu oris tui, & captus proprijs sermonibus. Fac ergo quod dico, fili mi, & temetipsum libera. quia incidisti in manum proximi tui. Disurre, festina suscita, amicū tuum: ne dederis somnum oculis tuis, nec dormitens palpebra tua.* Quæ tota sententia in sensu mystico eò tendit, vt Prælatus moneat de onere, quod cum suo officio sibi imponit, dum spondet pro animabus subditorum: obstringendo se Deo D. N. quòd daturus sit operam, vt illi debitum reddant ad quòd tenentur, in obseruatione Diuinorum præceptorum. Et hoc (ait S. Gregorius) est *alienam animam in periculo sua conuersationis accipere.* hoc est, ita alienæ animæ curam in se recipere, vt propriam periculo exponat: nisi, quod officium ipsum exigit, præster. Ipse enim verbis proprij oris sese ligat; nam, dum se obligat: ad eis suadendum bonum quod facere tenentur seipsum etiam obstringit ad idem prius præstandum: ne ipsa vita contrarium doceat, quam verbo suadet. Ac propterea necesse est, ipsum semper magno sermone ac diligentia ita vigilare, vt neque ipse dormiat; nec eos dormire sinat, qui ipsius curæ sunt commissi: sed frequenter eos excitet, ad talem vitam instituendam, vt ipsum à pollicitatione ac fidei iussione liberum faciant.

(..)

3 p. Pastor.
admon. 5.
y Proverb.
6. 1.